

Istentisztelet 2024.09.15-én

Isten utolsó szava hozzánk

Énekek: 80,1-3 184 305 246,3 230

Mt 21,33-46 - A gonosz szőlőmunkások

[33](#) Hallgassatok meg egy másik példázatot! Volt egy gazda, aki szőlőt ültetett, kerítéssel vette körül, borsajtót készített, és őrtornyot épített, azután bérbe adta szőlőmunkásoknak, és idegenbe távozott. [34](#) Amikor eljött a szüret ideje, elküldte szolgálait a munkásokhoz, hogy vegyék át a neki járó termést. [35](#) A munkások megfogták szolgálait, és volt, akit megvertek, volt, akit megöltek, és volt, akit megköveztek. [36](#) Ekkor újabb szolgálakat küldött, többet, mint először, de ugyanígy bántak azokkal is. [37](#) Utoljára pedig fiát küldte el hozzájuk, mert úgy gondolta: A fiamat meg fogják becsülni. [38](#) De amikor a munkások meglátták a fiát, így szóltak egymás között: Ez az örökös! Gyertek, öljük meg, hogy mienk legyen az örökség. [39](#) Majd megragadták, kidobták a szőlőn kívülre, és megölték. [40](#) Amikor megjön a szőlő ura, vajon mit tesz ezekkel a munkásokkal? [41](#) Ezt felelték neki: Rosszért rosszal fizetve elpusztítja őket, a szőlőt pedig más munkásoknak adja ki, akik megadják neki a termést a maga idejében. [42](#) Megkérdezte tőlük Jézus: Sohasem olvastátok az Írásokban: „A kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő, az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünkben”? [43](#) Ezért mondom nektek, hogy elvételtek tőletek az Isten országa, és olyan népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcseit. [44](#) És aki erre a kőre esik, összezúzza magát, akire pedig ez a kő ráesik, azt szétmorzsolja. [45](#) Amikor a főpapok hallották példázatait, megértették, hogy róluk beszél. [46](#) El akarták fogni, de féltek a sokaságtól, mert az prófétának tartotta.

„Utoljára pedig fiát küldte el hozzájuk, mert úgy gondolta: A fiamat meg fogják becsülni.” (Mt 21,37)

Kedves Testvéreim!

Virágvasárnap után vagyunk, a nagyhétben, és a főpapok és a nép vezetői számon kérően támadják Jézust. Hiszen már nagyon komolyan ügyködnek azon, hogy Őt végleg elhallgattassák, mert zavarja a köreiket. Jézus példázatokkal válaszol. „Amikor a főpapok hallották példázatait, megértették, hogy róluk beszél” – állapítja meg az evangélista. Akiknek mondta, és akikről mondta, nagyon pontosan megértették, hogy mindez róluk szól.

Csupán egy probléma van ezzel. Ugyanis **hiába** ismerték fel, hogy ők a címzettek, ha ennek nem lett meg a kívánatos következménye az életükben. Nem történt **életváltás**. Pedig Isten ígéjének a célja mindig az, hogy magához vonjon, hasson, újítsa, életet adjon. Őt pedig még inkább megkeményedtek, még megátalkodottabbak lettek.

Kedves Testvéreim! Mégsem lenne jó ebből olyan következtetést levonnunk, hogy nincs közünk a hallottakhoz, hiszen nem mi vagyunk a címzettek. Mert igaz, ahogyan valaki találóan fogalmazott: **Nem minden ige szól rólam, de minden ige nekem szól.** Így szólítson meg minket is az üzenet, amely egyben Isten utolsó szava.

A hallott példázat valós élethelyzetre utal. Tényleg voltak olyan szőlőskerttulajdonosok, akik a termés egy része fejében bérbe adták a szőlőjüket, de maguk másutt laktak, „idegenben”. Egy ilyen bérleti viszonyról szól a példázat – azzal a különbséggel, hogy a bérlők megszegik, semmibe veszik a szerződést.

Mert mi történik? „Amikor eljött a szüret ideje, elküldte szolgálait a munkásokhoz, hogy vegyék át a neki járó termést”. Ők viszont ennek nem tesznek eleget. „A munkások megfogták szolgálait, és volt, akit megvertek, volt, akit megöltek, és volt, akit megköveztek. Ekkor újabb szolgálakat küldött, többet, mint először, de ugyanígy bántak azokkal is.” Vagyis gonosz, elutasító, lázadó módon reagálnak, egyre keményebben.

Mire utal ezzel az Úr Jézus? A szőlőskert éveken át tartó, fáradságos munka eredménye. Már az ószövetségben is Isten népét jelképezi. Ő a gazdája, aki sok törődéssel, vesződséggel gondozta népét. Ők azonban sokszor voltak hűtlenek. Megbízott lelki vezetőik nem kevésbé, ahogyan ez volt Jézus korában is. Itt ismertek magukra a főpapok.

És az Úr **mégsem mondott le** népéről, nem mondott le a szőlőről, nem adta fel a próbálkozást, hogy népével, megbízottaival a kapcsolat rendeződjék. A példázatbeli gazdához hasonlóan elküldte hozzájuk követeit, a **prófétákat**, akik az Ő akaratát képviselték és hirdették. Nem ítéletet, hanem kegyelmet hirdettek, amikor **megettérésre hívták** a népet. Sajnos, közülük sokan hasonló sorsra jutottak az engedelmségük következtében: kit megvertek, kit megöltek, megköveztek, de az Úr akaratát nem teljesítették.

Kedves Testvéreim, mi derül itt ki az Úrról, a szőlősgazdáról? Olyannak mutatja Őt be az Úr Jézus, hogy abba belerendülhet a szívünk. Abba ugyanis, hogy Isten **mennyire türelmes**. Talán vannak, akik úgy gondolkodnak, hogy „az a dolga, hiszen az Ő türelme végtelen...” De ez egyáltalán nem áll így meg. Egyrészt ne mi döntsük el, hogy Neki mi a dolga, másrészt Ő soha nem mondta, hogy végtelen a türelme. Azt igen, hogy hosszú, tapasztalhatjuk, hogy sokkal hosszabb, mint a miénk. Lehet, mi már az első elutasítás után keményen lépünk fel a helyében – Ő pedig hosszan tűr értünk.

Bizony, **hányszor** próbára tesszük a türelmét, **hányszor** gondoljuk úgy, hogy még ezt is biztosan elnézi, megérti, eltűri... nem lesz ebből baj... **hányszor** nem

vesszük komolyan a hívást, szólítást, ahogyan nem vette figyelembe az Ő népe sem. Ami még rosszabb, **hányszor** keményen, tudatosan is ellenállunk és szembe fordulunk Vele, vagy elzárkózunk Előle. Ő pedig a **még hétszer is** megbocsátani mértékét messze meghaladva adja az újabb és újabb lehetőségeket a magunkba szállásra.

Azonban az a figyelmeztetés is hangzik a példázatból, hogy az Ő türelmének is van határa. Az ilyen határokat feszegetni, azokkal visszaélni még az emberi kapcsolatokban sem ajánlatos. Istennel szemben pedig egyenesen nemcsak veszélyes, mert ez lázadás, hanem végzetes is.

A példázat abban csúcsosodik ki, hogy a gazdának van még egy **utolsó** szava hozzájuk. Ad még egy **utolsó esélyt**, lehetőséget – mert nem ítélni, büntetni akar, hanem kegyelmezni. Azoknak, akik ezt végképp nem érdemlik meg. De hát a kegyelem soha nem érdemből adatik – hanem Valaki másnak az érdeméért...

A gazda egy **döntő lépésre** szánja el magát. *„Utoljára pedig fiát küldte el hozzájuk, mert úgy gondolta: A fiamat meg fogják becsülni.”* A legkedvesebbet, a szolgáknál sokkal többet, a fiát küldi el. *„Ha nem is hallgattak a szolgálaimra, a fiamat meg fogják becsülni. Az olyan, mintha én magam mennék hozzájuk.”*

Azonban mi történt? *„De amikor a munkások meglátták a fiát, így szóltak egymás között: Ez az örökös! Gyertek, öljük meg, hogy mienk legyen az örökség. Majd megragadták, kidobták a szőlőn kívülre, és megölték”.* Talán úgy gondolkodtak, hogy már nem él a gazda, ha a fia jön? Tény, hogy ezzel eljátszották az utolsó lehetőséget.

Itt ismernek magukra a főpapok, akik már komoly előkészületeket tettek Jézus megölésére. Megértik a példázatot, de magukba szállás helyett még eltökéltebbek lesznek. Ezzel az ő ítéletük is megpecsétlődik.

Kedves Testvéreim! Egy szónál szeretnék itt komolyabban megállni. *„Utoljára fiát küldte el hozzájuk”.* **Utoljára** – ez arra utal, hogy több esély, több lehetőség már nincs, nem is lesz. Még kaptak egy utolsót, s ha azzal nem tudnak élni, nincs segítség, tényleg az ítélet következik. A fiú a szőlősgazda **utolsó szava** hozzájuk, rajta keresztül akarja őket megbánásra, megtérésre segíteni. Általa üzeni nekik, hogy kész megbocsátani, de azt is, hogy az elutasítás nem marad következmények nélkül, hanem megerősítik vele jogos ítéletüket (hiszen lázadó gyilkosok)

Az **utoljára** szó a mennyei Atya megbocsátó, megtérésre hívó szeretetét mutatja be nekünk. A Zsidókhoz írt levélben (1,1-3) erről így olvasunk: *„Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben az utolsó időkben a Fiú által szólt hozzánk, akit mindennek örökösévé tett, aki által a világot teremtette. Ő Isten dicsőségének kisugárzása és lényének képmása, aki hatalmas szavával hordozza a mindenséget, aki miután minket bűneinktől megtisztított, a mennyei Felség jobbjára ült”.*

Röviden így is összefoglalhatnánk: **Isten utolsó szava hozzánk Jézus.** Ahogyan a sok követ után küldte a gazda a fiát, úgy küldte Isten a sok próféta után népéhez – és így hozzánk is – az Ő egyszülött Fiát. Hogy legalább már ebből a

szerelemmegnyilvánulásból értsük, hogy a megtérésre hívás az kegyelem, Isten könyörülő irgalma van benne jelen irántunk. A szeretet, amely minden eddigi próbálkozást felülmúl.

Kedves Testvéreim! Két dolgot kell ebből meglátnunk. Az **egyik**: Isten utolsó szava Jézus, ez azt jelenti, hogy **nincs**, és nem is lesz már több és más kijelentése hozzánk. Aki ilyesmiről ábrándozik, csalódní fog, tévútra, csapdába kerülhet. Aki ilyen reménységben ringatja magát, rajtaveszthet. Az adott lehetőséget kell felismerni és megragadni.

Ugyanis a **másik** üzenete ennek a ténynek éppen az a sürgetés, hogy **le ne késsük az utolsó szót**. Hányszor voltunk úgy, hogy valakivel beszélgettünk, nem sejtve, hogy ez az utolsó ilyen alkalom... És utólag már hiába bánkódunk, hogy bárcsak figyeltünk volna, bárcsak emlékeznénk, hogyan is volt, mit is mondott, ó ha tudtuk volna, de másképp lenne... Az utolsó szóról, lehetőségről, találkozásról, legtöbbször csak utólag derül ki, hogy ez volt az utolsó.

Isten viszont nem akarja, hogy erről a tényről lemaradjunk. Ezért teszi világossá számunkra: **Utoljára elküldte Fiát**, hogy Benne Őt fogadjuk, becsüljük meg. Hosszútúrását, megbocsátó szeretetét felismerjük. Hiszen azért küldte Ő el az Úr Jézus Krisztust, hogy Átala rendeződhessen mindaz, amit a bűn megrontott. A golgotai kereszt üzenete teljes bocsánatot kínál. Ez az esély azóta is érvényben van. És egyelőre ez az utolsó idő is tart még. Felismerni, megvallani, hogy szükségem van rá – ez ennek a komolyan vétele, elfogadása. Bárcsak minél többen megszívlelnénk és élénk ezzel az eséllyel, hogy ne hiába szóljon az ige hozzánk. *Ámen*